

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 519/2011-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť M. R., B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 349/2011 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 70/2011 v súvislosti s urýchleným rozhodovaním o zákonnosti jeho väzby a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. R. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 349/2011 porušené boli.

2. Základné právo M. R. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 70/2011 porušené neboli.

3. M. R. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť M. R. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 519//2011-16 z 22. novembra 2011 prijal na ďalšie konanie sťažnosť M. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 0 Tp 349/2011 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 Tpo 70/2011 v súvislosti s urýchlenným rozhodovaním o zákonnosti jeho väzby.

Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 3845/2011 z 19. decembra 2011 k sťažnosti uviedol: *„Dňa 19. 7. 2011 bola tunajšiemu súdu doručená žiadosť o prepustenie z väzby na základe poskytnutia peňažnej záruky obv. M. R...“*

Na základe pokynu sudcu pre prípravné konanie, v zmysle ustanovenia § 79 ods. 3 Tr. poriadku, bola dňa 29. 7. 2011 žiadosť sťažovateľa odstúpená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ako príslušnej prokuratúre, za účelom podania stanoviska k tejto žiadosti a v prípade nevyhovenia aj doručenia vyšetrovacieho spisu tunajšiemu súdu.

Dňa 16. 8. 2011 bolo tunajšiemu súdu doručené stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky spolu s vyšetrovacím spisom.

Po oboznámení sa s vyšetrovacím spisom sudca pre prípravné konanie dňa 22. 8. 2011 vytyčil termín rozhodovania o väzbe na deň 12. 9. 2011.

Rozhodnutím Okresného sudu Bratislava I zo dňa 12. 9. 2011. sp . zn 0 Tp 349/2011 súd zamietol žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu a zároveň neprijal ponúknutú peňažnú záruku. Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený M. R. sťažnosť.

Sudca pre prípravné konanie uznesenie vypracoval dňa 13. 9. 2011, pričom opísané a expedované bolo dňa 21. 9. 2011.

Spis bol predložený Krajskému súdu v Bratislave, ako odvolaciemu súdu dňa 23. 9. 2011, ktorý dňa 4. 10. 2011 sťažnosť obvineného zamietol.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného považujem sťažnosť obv. M. R. za neodôvodnenú. Súd konal v danej väzobnej veci bez meškania a v zmysle zákona.“

Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. Spr. 3643/11 z 9. decembra 2011 k sťažnosti uviedol, že „trestná vec obvineného M. R. napadla na tunajší súd 23. 09. 2011 na rozhodnutie o jeho sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu Okresného sudu Bratislava I zo dňa 12. 09. 2011, sp. zn. 0 Tp 349/2011. Odvolací senát rozhodol vo veci dňa 04. 10. 2011, rozhodnutie bolo vypracované dňa 05. 10. 2011, pričom spolu s rozhodnutím bol vrátený okresnému súdu 06. 10. 2011. Predmetný spis sa celkom teda nachádzal na odvolacom súde 10 pracovných dní, v ktorých je zahrnutý aj deň nápadu veci a deň jej odoslania na okresný súd. K vecnej stránke sťažnosti obvineného predsedníčka senátu... vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 08. 12. 2011 upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu... zo dňa 22. 11. 2011 sp. zn. III. ÚS 519/2011-16, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že po preskúmaní obsahu uznesenia krajského súdu nie je dôvodné považovať rozhodnutie krajského súdu za zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Ústavný súd vyslovuje, že právne závery rozhodnutia krajského súdu sú akceptovateľné a udržateľné, keďže krajský súd sa v

rozhodnutí primeraným spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa, pričom odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je zrozumiteľné, opiera sa o konkrétne skutočnosti a vychádza aj z tvrdení obvineného. Už v tomto rozhodnutí ústavný súd uvádza, že v riešenej veci nemožno urobiť taký záver, že rozhodnutia všeobecných súdov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ako to tvrdí sťažovateľ vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Napokon na strane 7 citovaného rozhodnutia sám ústavný súd konštatuje, že neobstojí ani námietka sťažovateľa, že 5-mesačné obmedzenie jeho osobnej slobody je neprimerane dlhé, pretože ústavný súd nezistil žiadne porušenie zákonných lehôt stanovených Trestným poriadkom, týkajúcich sa celkovej dĺžky väzby. S poukazom na uvedené konštatovanie ústavného súdu menovaná predsedníčka senátu ďalej udáva, že senát 3 Tpo rozhodoval dňa 04. 10. 2011 na základe podrobnej znalosti predloženého spisu a vo svojom rozhodnutí následne uviedol všetko, čo bolo potrebné uviesť do rozhodnutia pre jeho zrozumiteľnosť.“.

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 5. januára 2012 k stanoviskám okresného súdu a krajského súdu uviedol, že sa nestotožňuje so záverom stanoviska okresného súdu, že konal v danej veci, pretože *«Rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby 94 dní, z čoho 84 dní pripadá na Okresný súd Bratislava I, nie je rozhodovanie „bez meškania a v zmysle zákona“.* Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 Dohovoru... nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke nemôže zodpovedať lehota konania na jednom stupni súdu presahujúca dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/2003). Tvrdenie Okresného súdu Bratislava I, že trojmesačné konanie je bez meškania a v zmysle zákona je nebezpečný precedens, nakoľko sťažovateľovi bolo takýmto konaním neoprávnene bránené opätovne požiadať o prepustenie z väzby a taktiež nebolo možné kontrolovať zákonnosť v mesačnej periodicite. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Je zarážajúce, že Okresný súd Bratislava I vôbec neuviedol vo svojom stanovisku dôvod svojej nečinnosti...

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu vo svojej sťažnosti zo dňa 25. 10. 2011, doručenej Ústavnému súdu... dňa 27. 10. 2011 uviedol na str. 5 sťažnosti: „Ako

vyplýva z pečiatky podateľne OS, rozhodnutie KS bolo OS doručené 06. 10. 2011 a OS ho doručil sťažovateľovi po 15 dňoch. Sťažovateľ uvádza, že do dnešného dňa, t. j. 25. 10. 2011 nebolo rozhodnutie KS doručené jeho obhajcovi.“ K tomu sťažovateľ uvádza, že predmetné rozhodnutie bolo jeho obhajcovi doručené dňa 31. 10. 2010, teda až po podaní ústavnej sťažnosti zo dňa 25. 10. 2011. V zmysle ustanovenia § 187 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, „Ak sa uznesenie oznamuje tak obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie.“ V zmysle uvedeného sťažovateľ uvádza, že celková lehota rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby trvala až do písomného oznámenia jeho obhajcovi 104 dní. Na druhej strane sťažovateľ priznáva, že jeho obhajca sa o predmetnom uznesení neformálne dozvedel dňa 21. 10. 2011 pri jeho návšteve obhajcom vo väzbe.».

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A–164, § 21, Neumeister z roku 1968, A–8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A–107, § 55). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj účelom čl. 5, to znamená ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibiharie v. Holandsko, 25. október 1990, § 27).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám zbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť zbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti zbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 – § 36).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne pozri aj III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto

spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06).

Pri posudzovaní neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby sa vychádza aj z pravidla, že keď sa na rozhodovaní o návrhoch osoby pozbavenej osobnej slobody na preskúmanie zákonnosti tohto pozbavenia zúčastnilo viac stupňov súdov, berie sa do úvahy celková dĺžka konania, to znamená od podania návrhu až do právoplatného rozhodnutia o ňom (napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Letellier v. Francúzsko, 26. jún 1991, § 56 a Navarra v. Francúzsko, 23. november 1993, § 28).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodovali všeobecné súdy viac ako tri mesiace, spolu 94 dní (z čoho 81 dní pripadá na okresný súd), preto sa domnieva, že v jeho prípade sa „*nevyhovelo požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 Dohovoru*“.

Zo spisového materiálu okresného súdu ústavný súd zistil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 264/2011 z 26. mája 2011 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.

Dňa 19. júla 2011 bola okresnému súdu doručená „*žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu na základe poskytnutia peňažnej záruky*“ jeho sestrou, ako aj žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby.

Dňa 29. júla 2011 okresný súd zaslal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na vyjadrenie žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Dňa 16. augusta 2011 sa generálna prokuratúra vyjadrila k žiadosti.

Okresný súd uznesením z 12. septembra 2011 žiadosť zamietol a peňažnú záruku ako náhradu väzby neprijal. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil jeho právny zástupca 22. septembra 2011. Krajský súd po doručení spisu z okresného súdu (23. septembra 2011) o sťažnosti rozhodol 4. októbra 2011 tak, že ju zamietol.

Okresnému súdu bol spisový materiál v predmetnej veci spolu s uznesením krajského súdu vrátený späť 6. októbra 2011. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené až 31. októbra 2011.

Vychádzajúc z uvedeného prehľadu ústavný súd konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa sa teda zakladajú čiastočne na pravde a najmä postup okresného súdu v namietanom konaní nespĺňal požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, pretože rozhodovanie o žiadosti trvalo okresnému súdu 8 týždňov (okresný súd rozhodol po 56 dňoch od podania jeho sťažnosti), a preto už samotné takéto zistenie je postačujúce na prijatie záveru o zdlhavosti postupu okresného súdu v rámci konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Na jeho vrub možno tiež pričítať to, že rozhodnutie krajského súdu bolo doručené do ústavu na výkon väzby až 21. októbra 2011 a sťažovateľovi 31. októbra 2011, pričom spis bol okresnému súdu vrátený už 6. októbra 2011.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že okresný súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa doručenej okresnému súdu 19. júla 2011 porušil svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 70/2011 jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože lehotu, v ktorej o žiadosti rozhodol a tiež doručoval rozhodnutie krajského súdu, je potrebné hodnotiť ako neprimerane dlhú a nezlučiteľnú s obsahom sťažovateľom označených práv.

Iné je to vo vzťahu ku konaniu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 3 Tpo 70/2011 v súvislosti s urýchleným rozhodovaním o zákonnosti jeho väzby, kde ústavný súd nezistil namietané porušenie označených čl. ústavy a dohovoru, pretože od doručenia spisu

z okresného súdu (23. septembra 2011) na rozhodnutie o jeho sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu okresného súdu z 12. septembra 2011, sp. zn. 0 Tp 349/2011, krajský súd rozhodol už 4. októbra 2011, rozhodnutie bolo vypracované 5. októbra 2011 a spis bol vrátený okresnému súdu 6. októbra 2011, teda celkom sa nachádzal na odvolacom súde iba 10 pracovných dní, v ktorých je zahrnutý aj deň nápadu veci a deň jej odoslania na okresný súd. Ústavný súd preto rozhodol, že postupom krajského súdu neboli porušené označené základné práva sťažovateľa (bod 2 výroku nálezu).

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu, ale nevzhladol porušenie základných práv sťažovateľa postupom krajského súdu, a väzba sťažovateľa je v súčasnosti pokrytá už právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, o jeho požiadavke na zrušenie predmetného uznesenia krajského súdu ústavný súd nerozhodoval (obdobne napr. III. ÚS 265/2011).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia spolu v sume 4 000 € (vo vzťahu ku okresnému súdu a krajskému súdu po 2 000 €) z dôvodov uvedených bližšie vo svojej sťažnosti.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na dĺžku obdobia, počas ktorého nebolo rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, a na skutočnosť, že samotné deklarovanie závažného porušenia základného práva sťažovateľa nebolo dostačujúce, ústavný súd považoval za primerané sťažovateľovej požiadavke na priznanie finančného zadosťučinenia vyhovieť v rozsahu sumy 500 €. V okolnostiach prípadu síce dĺžku rozhodovania o jeho žiadosti okresným súdom je potrebné považovať za ústavne neakceptovateľnú, avšak zásah do označených práv obvineného podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru nebol až natoľko intenzívny, aby odôvodňoval priznanie celej žiadanej sumy finančného zadosťučinenia 2 000 € (v danom prípade stav porušenia práv sťažovateľa netrval niekoľko mesiacov, ale len týždňov, a v čase od 29. júla 2011 do 16. augusta 2011 viac ako dva týždne sa spis spolu s vyšetrovacím spisom nachádzal na generálnej prokuratúre pre účely jej vyjadrenia k veci).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil trovy právneho zastúpenia spolu v sume 475,93 € za tri úkony právnej služby.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti urobené v roku 2011) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 123,50 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 7,41 € a k tomu 20 % DPH, pretože právny zástupca sťažovateľa je jej platcom. Úhrada bola preto priznaná spolu v celkovej sume 314,18 €.

Nárok právneho zástupcu na úhradu tretieho úkonu právnej služby urobeného v roku 2012 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) ústavný súd nepriznal, pretože jeho vyjadrenie k stanovisku okresného súdu neobsahovalo v zásade žiadne nové skutočnosti, ktoré by slúžili ako podklad na rozhodnutie ústavného súdu (obdobne napr. IV. ÚS 3/05, III. ÚS 283/09).

Úhradu trov konania je okresný súd zaviazaný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012